GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Una història italiana.

Opinió | 27/05/2009 | 11:52

El govern no ha pogut aguantar els cinc anys de legislatura i ha hagut de dimitir al cap de només dos anys?

Poc abans de les últimes eleccions italianes vaig conversar amb un amic de Roma. Del centrosinistra i partidari d'en Prodi, aleshores president d'un govern que anava dels centristes de Rutelli als excomunistes reconvertits en socialdemòcrates de Veltroni i d'Alema, passant pel grup de Prodi, i amb l'afegit d'uns quants petits partits molt radicals.

Com és, li pregunto jo, que el govern no ha pogut aguantar els cinc anys de legislatura i ha hagut de dimitir al cap de només dos anys? Semblava que s'obria una etapa llarga de govern per a la vostra coalició.

Em va dir:

«Per guanyar les eleccions en Prodi no en tenia prou amb els partits d'en Rutelli i d'en Veltroni. Aquests tres partits haurien donat probablement la possibilitat de governar d'una manera equilibrada i eficaç. Però per a guanyar li calien, a més, els vots del nou Partit Comunista, molt radical, d'un segon Partit Comunista, escissió del primer, encara més radical, dels Verds (d'uns verds molt fonamentalistes), d'un parell més de petits partits antisistema i, a més, del partit d'en di Pietro (Italia dei Valori), molt personalista i erràtic. Amb tot això junt en Prodi va poder guanyar. Molt justet, però va guanyar. El que no va poder fer amb aquest garbuix és governar. No per diferències entre centristes d'en Rutelli i socialdemòcrates d'en Veltroni, sinó per les exigències i els constants bastons a la roda que li posaven els aliats radicals (repeteixo, comunistes o excomunistes molt extrems, verds, crítics sistemàtics de tot). Diferències dintre del Govern i sovint diferències al carrer i davant de l'opinió pública. I, finalment, ineficàcia i desprestigi del govern. Paràlisi d'obres importants, decisions contradictòries, manifestacions de carrer de partits del Govern contra el Govern, mesures demagògiques que agredien bona part de l'electorat que els havia votat, etc. Tot s'hi valia per encallar-ho tot dins del Govern mateix: el suport a qualsevol protesta o plataforma contra el que sigui, encara que topés amb l'interès general, un radicalisme medi-ambientalista molt exagerat, la creació al carrer d'un clima antigovern, la creació fins i tot dintre de la pròpia administració d'un clima d'inseguretat entre els funcionaris a causa de la pressió constant d'aquests mateixos partits, etc.»

La resposta fa pensar.

«El resultat de tot això –deia aquest amic romà i proper al President Prodi– ha estat triple. Per una banda el país va al ralentí. Allò que s'havia de fer en tres anys es fa en sis, en set o en deu, o no es fa mai, i el que havia de costar 10 acaba costant 30. En segon lloc el funcionariat està desmoralitzat i atemorit. Té por de tramitar molts temes. En tercer lloc, i com a resultat de tot plegat, el Govern d'en Prodi haurà de dimitir. Però sense els vots del petits partits esgarriacries no guanyarà.»

Afegia: «De moment Itàlia s'està preparant malament per a la crisi que es veu a venir (aquesta conversa la vam tenir fa una mica més de dos anys). Perquè el govern no pot actuar amb coherència i eficàcia. Actuant, no per al conjunt del país, sinó per a uns sectors que, en el fons,

són una barreja de radicalisme i d'esteticisme. Amb mala definició de les prioritats. De vegades, arriben a plantejaments capriciosos. Sectors molt minoritaris, però amb una influència política molt desproporcionada perquè la continuïtat d'en Prodi i el seu govern depenien d'ells. I que se serveixen d'aquesta situació avantatjosa per imposar una política que no és ni la que convé al país, ni molt sovint la que voldria fer en Prodi.»

I encara deia més: «I tot plegat porta no només a un gran estancament, sinó a un desconcert i a la carència de l'impuls i de l'orientació que tot país necessita, i que els polítics, i especialment el Govern, han de donar. I això fa que Itàlia reculi.»

Poc temps després, efectivament, Prodi va dimitir. I es va perdre una oportunitat difícil de recuperar. Perquè els mals hàbits ja s'havien enquistat. I tornar a engegar el motor costa.

Autor: Jordi_P
Jordi_P

https://gironanoticies.com/noticia/13112-una-historia-italiana.htm